



CIGĂREAN, LIVIU

n. 07 decembrie 1875, Turda, jud. Cluj
d. 21 august 1952, Văcărești, București

Provine dintr-o familie cu un important trecut în lupta pentru emanciparea națională a românilor din Transilvania, și anume familia Rațiu de Noșlac, din Turda. A fost fiul lui Ion și al Anei Cigărean, sora protopopului Nicolae Portoș-Rațiu, strănepot al lui Ioan Rațiu.

Urmează cursurile școlii primare din Turda, după care pleacă la liceul din Blaj, unde promovează examenul de bacalaureat la vârsta de 17 ani. În anul 1893, se înscrie la Facultatea de Drept din Cluj, dar în anul următor este exmatriculat, împreună cu alți 41 de colegi studenți, din toate facultățile Imperiului Austro-Ungar, pe motivul semnării unui apel în apărarea memorandiștilor. Guvernul român depune un memoriu la Curtea de la Viena, iar aceasta aprobă reînscriserea studenților exmatriculați. În octombrie 1894 se reînscrie la facultate, iar în anul IV de studiu s-a transferat la Universitatea din Budapesta. După obținerea licenței, în anul 1903, obține titlul de doctor în științe juridice. În anul următor promovează examenul de *censură* obținând diploma de avocat.

Încă din anul 1899 s-a încadrat ca practicant pe lângă subprefectul comitatului Turda-Arieș, apoi a practicat avocatura în birourile avocaților dr. Armin Koning din Vârșeț (după absolvirea facultății din Budapesta, Liviu Cigărean a fost considerat „persona non grata”, fiind silit să se auto exileze la Biserica Albă) și dr. Alexa Manguica, dr. Mihai Gropșianu din Oravița.

A fost membru al Partidului Național Român din anul 1894, iar ca membru în conducerea partidului mobilizează românii de pe valea Carașului în vederea adoptării activismului. În anul 1906, la Oravița, înființează împreună cu învățătorul Gheorghe Jian, Ion Nedelcu și Ion Epure ziarul *Progresul*, iar în anul 1907 tipografia cu același nume, trecută ulterior la Societatea *Librăria școalelor*. Ziarul și-a încetat apariția în anul 1913.

În toamna anului 1918 se implică în evenimentele ce aveau loc pe Valea Almăjului. A fost numit președintele Consiliului de Război înființat de Consiliul Național Român din zona Oravița. Organismul avea sarcina să-i judece pe toți cei ce săvârșeau acte contrare legii, urmând a-și înceta activitatea odată cu preluarea și instaurarea administrației românești în zonă. La 26 noiembrie 1918 a fost ales delegat la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia, din partea cercului electoral Oravița. A participat la Conferința de pace de la Paris ca asistent a lui M. Vaida-Voevod.

După Marea Unire din anul 1921 se transferă la Timișoara ca avocat și jurist consult la Întreprinderea Uzinelor și Domeniilor Reșița. A fost ales Decan al Baroului în perioadele 1924-1927, 1927-1929, 1937-1939, a ocupat funcția de prefect al județului în perioada 1928-1930 și aceea de notar public în perioada 1939-1948. A fost membru al Consiliului Uniunii Avocaților, ales la Timișoara în anul 1927. În anul 1927 cu ocazia Congresului avocaților de la Timișoara a fost ales vicepreședintele Uniunii avocaților, ocazie cu care a rostit un magistral discurs în care afirma: „Este bine ca nimeni să nu vorbească de sine însuși, faptele să vorbească. De aceea mă voi sili ca faptele mele să fie la înălțimea mandatului ce mi s-a încredințat. Prin muncă vă voi arăta mulțămirea mea”.

La 15 aprilie 1952, în Sâmbăta Paștilor, a fost arestat de către organele de Securitate, condamnat la 24 de luni în colonia de muncă de la Penitenciarul Văcărești, unde a decedat după patru luni de detenție în urma unor probleme medicale (enterită dizenteriformă), dar și din cauza tratamentului la care a fost supus la vârsta de 77 de ani.

Pentru activitatea desfășurată a fost decorat cu *Ordinul Coroana României* în grad de Comandor în anul 1930 și *Ordinul Ferdinand* în grad de ofițer pentru serviciile aduse Marii Uniri.